

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: N. M. T., „X“**, zastoupeného Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou, se sídlem v Brně, Příkop 8, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, Poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.3.2009, č.j. OAM-786/VL-07-PA03-2008,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.3.2009, č.j. OAM-786/VL-07-PA03-2008, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce v žalobě uvedl, že dle jeho názoru byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále byl porušen § 68 odst. 3 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí je nepřesvědčivé a žalovaný se nevypořádal se všemi důkazy a konečně byla porušena i ustanovení § 12, resp. § 14a zákona o azylu, neboť má za to, že podmínky pro udělení minimálně doplňkové mezinárodní ochrany splňuje. Hlavním důvodem jeho žádosti je skutečnost, že se mu v České republice dne 9.11.2007 narodila dcera V. H., jejíž matka je občankou České republiky. Ke svému dítěti má silnou citovou vazbu a také morální i zákonné

závazky. Má za to, že žalovaný nevzal v úvahu možnost způsobení vážné újmy definované v § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu tedy, že je zde rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky České republiky. Odloučení od jeho dítěte by představovalo vážné ohrožení jeho práv podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). Žalovaný opakovaně zpochybňuje intenzitu vazeb k jeho dceři a zároveň pravdivost tvrzení, že je skutečně jejím rodičem a považuje jeho tvrzení za účelové. K podpoře tohoto názoru však žalovaný neuvedl žádné argumenty. Do rodného listu dcery byl zapsán se zpožděním, neboť si nebyl jist svým otcovstvím. Poté, co se však jeho otcovství potvrdilo, přijal plnou zodpovědnost vůči své nezletilé dceři. S dceřinou matkou osobní vztahy přerušil, ovšem tato skutečnost nijak nedopadá na vztahy s jeho dítětem. Chce se dále podílet na dceřině výchově, ačkoliv s ním nežije ve společné domácnosti, což však nijak nezpochybňuje intenzitu jeho citové vazby k ní.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Na podporu svého rozhodnutí odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na napadené rozhodnutí. Jako důvod své poslední žádosti o mezinárodní ochranu žalobce označil snahu legalizovat si pomocí řízení o udělení mezinárodní ochrany pobyt na území České republiky, kde by chtěl žít tentokrát se svou vietnamskou přítelkyní, pracovat a přispívat na svoji dceru, občanku České republiky, s její matkou se stýká jen společensky a nežijí spolu. Vzniklou situaci se rozhodl žalobce vyřešit vstupem do řízení o udělení mezinárodní ochrany, a vyhnout se tak realizaci správního vyhoštění, které mu bylo cizineckou policií uděleno dne 28.11.2007 na dobu jednoho roku. Žalobcem uváděnou pohnutku k zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce sám uvedl, že se svou bývalou přítelkyní N. H. se nestýkají, i když se v rámci možností dle svých slov snaží nezletilé dceři finančně přispívat a občas ji navštěvovat. Je si vědom nelegálnosti svého pobytu na území České republiky. Nemůže obstát jeho tvrzení, že k tomu, aby mohl přispívat na výživu dcery, musí pobývat na území České republiky. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje jiný právní předpis, a to zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Závěrem žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Právní zástupce žalobce a žalobce se z jednání soudu omluvili, nepožádali však o odročení jednání a tak soud jednal podle § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) v jejich nepřítomnosti.

Pověřený pracovník žalovaného při jednání poukázal na dosavadní vyjádření žalovaného. Zdůraznil, že se jedná již o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, jejímž účelem je opět pouze legalizace pobytu žalobce. Skutečnost, že se žalobce snaží pouze legalizovat pobyt dokládá i to, že dne 8.8.2011 podal žádost o udělení trvalého pobytu. Toto řízení bude zastaveno pro nepřípustnost právě z důvodu probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany. Závěrem navrhl žalobu zamítnout.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo

jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Žalovaný zaslal soudu se žalobou spis, ze kterého byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 31.10.2008 uvedl, že důvodem pro žádost o udělení mezinárodní ochrany je, že se nechce vrátit do Vietnamu, je zvyklý žít v ČR, má zde dceru o kterou by se chtěl starat, ale potřebuje legalizovat pobyt, aby zde mohl žít. Tento důvod žádosti i několikrát opakoval, a to například do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13.11.2008. Součástí spisu je i protokol o vyjádření účastníka správního řízení o vyhoštění ze dne 28.11.2007, ve kterém žalobce uvedl, že v České republice má přítelkyni vietnamskou občanku N. T. T., se kterou žije ve společné domácnosti a hodlá s ní založit rodinu. Nikoho jiného blízkého ani žádné jiné vazby na území České republiky nemá. Ve spise jsou dále založena i rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na dobu jednoho roku ze dne 28.11.2007, č.j. SCPP-20-10/BR-XVI-SV-2007, vydané Policií ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, oddělení cizinecké policie Brno, a rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí ze dne 11.2.2008, č.j. CPR-1249/ČJ-2008-9CPR-T237, vydané Policií ČR, Ředitelstvím služby cizinecké policie, Praha. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 21.9.2005, č.j. OAM-1698/VL-1005-2005, vyplývá, že již dříve byla žalobci zamítnuta žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Do protokolu o dalším pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6.1.2009 žalobce mimo jiné uvedl, že se s matkou dítěte seznámil v květnu nebo červnu 2006. Občas ji navštívil v její domácnosti, ale nikdy nevedli společnou domácnost a nikdy spolu nežili, pouze se navštěvovali. Z jejich vztahu se dne 9.11.2007 narodilo dítě, s matkou se stýká jen společensky, již spolu intimně nežijí. Od té doby, co se dítě narodilo, na něj nepravidelně platí, a to podle svých možností. S dítětem se stýká podle svého času, snaží se, aby ji viděl alespoň jednou za dva měsíce. Naposledy to bylo někdy v říjnu 2008. Podáním žádosti o mezinárodní ochranu sleduje možnost legálního pobytu v České republice, aby zde mohl pracovat a přispívat na dceřiny potřeby.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní

ochranu,

c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Z dosud uvedeného je patrné, že se žalobce domáhá udělení doplňkové mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť má za to, že jeho vycestováním by byl porušen jeden z mezinárodních závazků České republiky zakotvený v čl. 8 Úmluvy, neboť by v České republice musel zanechat svoji dceru. Žalobce netvrdí žádné skutečnosti relevantní pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť netvrdí, že by mu hrozilo ve Vietnamské socialistické republice pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu z důvodů taxativně uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu. Z tohoto důvodu se soud bude nadále zabývat jen podmínkami pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

Žalobci lze přisvědčit v tom, že Úmluva je jedním ze závazků mezinárodního práva České republiky a obecně může dojít v některých případech k porušení čl. 8 Úmluvy nuceným vycestováním cizince. Za účelem ochrany rodinného a soukromého života tak obecně může být udělena doplňková ochrana cizinci podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Na druhou stranu je třeba poukázat na to, že každý případ musí být posouzen jednotlivě a konkrétně ve vztahu jak k právní normě obsažené v čl. 8 Úmluvy, tak vzhledem k jejímu autonomnímu výkladu poskytovanému Evropským soudem pro lidská práva ve Štrasburku (dále jen „ESLP“).

Ustanovení čl. 8 Úmluvy zaručuje právo každému na respektování jeho soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

ESLP ve své judikatuře potvrzuje, že stát je oprávněn podle mezinárodního práva a na základě svých smluvních závazků ke kontrole vstupu cizinců na své území a ke kontrole jejich pobytu na něm. Úmluva nezaručuje právo cizince na vstup do konkrétní země nebo pobyt v ní a při výkonu svých povinností udržování veřejného pořádku mají smluvní strany pravomoc vyhostit cizince. Avšak jejich rozhodnutí na tomto poli mohou zasahovat do práva chráněného podle čl. 8, a proto musí být v souladu s právem a musí být nezbytná v demokratické společnosti, což znamená ospravedlněná naléhavou sociální potřebou a zvláště musí být proporční ke sledovanému legitimnímu cíli. V judikatuře ESLP je hlavní důraz, pokud jde o vyhoštění a vydání, kladen na aspekt „rodinného života“, který je interpretován jako „rodinný život“ vedený na území smluvního státu cizincem, který zde zákonně pobývá. ESLP však rovněž konstatoval, že Úmluva nezahrnuje právo vést rodinný život v konkrétní zemi. ESLP vypracoval relevantní kritéria, která je možno použít pro potřeby zvážení, zda je vyhoštění opatřením nezbytným v demokratické společnosti. Mezi tato kritéria patří délka cizincova pobytu v zemi, z níž byl vyhoštěn; doba, jež uplynula od spáchaného trestného činu a cizincovo chování v průběhu té doby; občanství různých zúčastněných osob; cizincova rodinná situace jako např. doba od svatby, která uplynula, a jiné faktory vyjadřující úspěšnost rodinného života páru; jestli mají manželé děti, a pokud ano, kolik jich je a jakého jsou věku.

a vážnost problémů, do nichž se může manželka dostat v zemi, kam má být cizinec vyhoštěn, nejlepší zájem a blaho dítěte, zvláště s ohledem na vážnost problémů, na které může některé z cizincových dětí narazit v zemi, do které je cizinec vyhoštěn a pevnost sociálních, kulturních a rodinných vazeb s hostitelskou zemí a se zemí destinace (viz Slivenko proti Lotyšsku, stížnost č. 48321/99, Üner proti Nizozemí, stížnost č. 46410/99, Jakupovic proti Rakousku, stížnost č. 36757/97, dostupné na www.echr.coe.int).

Úkolem soudu je rozhodnout, zda neudělení doplňkové mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 1, odst. 2 písm. d) zákona o azylu respektovalo spravedlivou rovnováhu mezi zájmy žalobce a zájmy státu, tj. na jedné straně právem na ochranu soukromého a rodinného života a na straně druhé ochranou veřejného pořádku. Je nutno vzít v úvahu i obecné pravidlo, že zásah spočívající v nuceném vycestování není tak silný v případě cizinců, kteří do České republiky přišli v pozdějším věku, jako v případě osob, které se v České republice narodily nebo se do ní přistěhovaly v nízkém věku.

Žalobce přicestoval do České republiky v roce 1994, tedy věku 18 let a je na něj nutno nahlížet jako na osobu, která přišla do České republiky v době, kdy již byl její vývoj v podstatě ukončen. Již ze samotné výpovědi žalobce vyplývá, že žije ve společné domácnosti s občankou Vietnamské socialistické republiky a nikoliv s matkou dcery V. H. Jeho styk s dcerou je omezen dle jeho výpovědi na návštěvu jednou za dva měsíce. K tomu je třeba poznamenat, že do protokolu o své výpovědi ze dne 6.1.2009 vypověděl, že dceru viděl naposledy někdy v říjnu 2008. Z toho vyplývá, že intervaly mezi návštěvami jsou zřejmě i delší než dva měsíce. Dále z této výpovědi vyplývá, že ač jsou matka N. H. a její dcera občankami České republiky, nijak se s nimi žalobce o Vánocích, v České republice typických rodinných svátcích, nesetkal. Styky s dcerou jsou nepravděpodobné a rozhodně je nelze označit za časté. Stejně tak žalobce hradí dle své výpovědi vyživovací povinnost nepravděpodobně. Při takto naznačeném soukromém životě žalobce na území České republiky, o rodinném životě s dcerou V. H. lze těžko hovořit, je možno konstatovat, že žalobce může své vyživovací povinnosti plnit i mimo území České republiky. Styk s dcerou je možno realizovat i její návštěvou žalobce v zahraničí. Dále je nutno vzít v úvahu, že žalobce byl vyhoštěn pouze na dobu jednoho roku. To při stávající frekvenci styku nečiní ani šest návštěv. Za takového skutkového stavu má soud za to, že vycestováním žalobce nedojde k porušení čl. 8 Úmluvy a tím i k porušení mezinárodních závazků České republiky ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť zde jednoznačně převažuje zájem státu na udržení veřejného pořádku realizací jeho vykonatelných rozhodnutí, v daném případě rozhodnutí o vyhoštění žalobce.

Soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel zejména z vlastních výpovědí žalobce, skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu a rozhodnutí je přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu, z tohoto důvodu soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.r.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 23. ledna 2012

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová